

Og jeg mener, at vi gør vores nye danske indvandrere og udlændinge en dårlig tjeneste i virkeligheden ved ikke at tale frit om det, ved ikke også her at gøre klart, at dette samfund har nogle værdier – nogle grundlæggende værdier – hvortil også afstandtagen fra tvangsægteskaber hører.

Vi har nogle bestemmelser i vores lovgivning derom, men jeg synes godt, jeg her i replikken vil sige: Jeg er ikke sikker på, at de bestemmelser, vi har, fungerer efter deres hensigt. Jeg har heller ikke nogen opskrift på, hvordan man kan løse dem. Jeg kan bare se, at vi har et problem her, som ikke er løst. Og jeg mener, at vi gør vores nye danske indvandrere og udlændinge, der kommer, og som vi har givet lov til at være her i landet, en dårlig tjeneste ved ikke at tage hånd om det.

Det andet spørgsmål, jeg også vil nævne, er børnene. Jeg mener også her, vi er nødt til at finde debatflader, kontaktflader, med vores udlændinge i Danmark, tale mere ud om forældresansvar, tale mere ud om, hvordan børnene kommer ind i det danske samfund på en bedre måde end i de eksempler, vi desværre ser alt, alt for hyppigt.

Jeg mener kort sagt, at det ikke at ville forholde sig til kulturforskelle er en ligestyldighed, som vi ikke kan tillade os. Og derfor vil jeg gerne sige både til hr. Henrik Svane, som var oppe og tage fat på den debat, til CD's ordfører og til andre – også SF's – og i virkeligheden også til andre her i salen: Tak for det bidrag.

For vi må ikke forveksle humanisme med mangel på engagement i at få løst de her problemer, for hvis vi ikke løser dem, så er der andre, der spiller en helt anden melodi, som det her samfund ikke er tjent med.

Og dermed har jeg også ønsket at signalere til den danske befolkning, at man kan være fuldstændig sikker på, at når regeringen gør det, den gør i de her dage, så gør den det, fordi den er fuldstændig beslutsom med hensyn til at få løst de reelle problemer, der er i vores samfund.

Man må ikke forveksle diskussionen om integrationsydelsen med diskussionen om, hvordan vi får de mennesker ind i det danske samfund. Nu har vi løst spørgsmålet om ligebehandling af de to grupper. Nu skal vi videre til at få sat ind med en række målrettede tiltag, sådan som indenrigsministeren her refererede det.

Det andet tema, jeg godt lige ville runde af på, var det at få arbejde. Tiden er kommet til nu, at arbejdsmarkedets parter påtager sig et større ansvar. Det må jeg sige. Jeg synes, vi har haft et antal år – 5 år eller 10 år, måske 15 år – med mange gode ord. Det har ikke manglet på gode ord, men nu skal vi altså have nogle handlinger, der kan ses. Og det kan jo godt lade sig gøre.

Må jeg minde om, at vi stadig væk kan se, at den gruppe, vi her taler om, over 114.000 mennesker, har arbejde i Danmark, går på arbejde hver dag. Folk med en anden etnisk baggrund yder deres indsats i det danske samfund, betaler deres skat, yder og nyder, sådan som vi alle sammen gerne vil gøre det. Når 114.000 mennesker, der hedder noget andet end Jensen og Rasmussen, kan komme i arbejde, jamen så kan de resterende også komme i arbejde. Men det kræver til gengæld, at vi gør en ekstra indsats for, at det sker. Og dér skal fagbevægelsen altså være med. Jeg har været glad for de tilkendegivelser, der har været fra dansk fagbevægelse i de senere måneder, men de skal altså være med helt henne på arbejdspladsen med tillidsmanden, med medarbejderne, med arbejdsgiveren, så pligter og rettigheder også for os selv går op i en højere enhed.

Jeg må sige, at jeg er dybt optaget af, at vi i alle vore store byer virkelig nu får skabt en fælles holdning, der kan få mennesker i arbejde.

Jeg må også sige, at jeg er optimistisk, fordi jeg kan se, at der alligevel er en sammenhæng mellem den faldende generelle arbejdsløshed i vores land og den faldende arbejdsløshed blandt udlændinge og indvandrere. Derfor tror jeg på, at hvis vi fastholder linjen med generelt at få arbejdsløsheden endnu længere ned, så kan vi også ved at holde sammen om en målrettet indsats for at få de mennesker i arbejde få det omsat til realitet. Arbejdsministeren havde i sit indlæg adskillige opskrifter på det, og jeg mener, det er den vej, vi skal gå.

Så vil jeg gerne sige til sidst, at i kulturkampen finder man jo alligevel til sidst i Danmark – det har man i hvert fald fundet igennem de hundrede år, vi har drøftet det nøje – et samlingspunkt, hvor tolerance for forskellighed i kultur ikke er lig med ligestyldighed, hvor politisk korrekthed aldrig er det, det slutter med, fordi politisk korrekthed godt kan og vil risikere at blive, at vi går hen over hovedet på folk, hvis vi ikke kombinerer det med et reelt, be-